

VINT ANYS FENT REALITAT SOMNIS D'ARGILA (1983-2003)

1. Introducció, per Rafael Roca

La tardor de 1983 iniciava les seues activitats, al si de la parròquia Mare de Déu de l'Olivar, l'agrupament escolta Argila. Acaba de complir, per tant, vint anys, i els membres de la Comissió Organitzadora del Vinté Aniversari (COVA) hem considerat que els actes de commemoració que durant la Ronda Solar 2003-2004 ens han ocupat no podien ser complets sense un escrit de revisió que, des de diversos punts de vista, resumira la història de l'Argila i donara la veu a algunes de les persones que l'han protagonitzada.

El fruit d'aquesta reflexió col·lectiva són les línies que el lector té al davant, i que podríem dividir en dues grans parts. D'una banda, els capítols que, a propòsit de les tres opcions de l'escoltisme, les tres columnes vertebrals del nostre moviment, han elaborat uns altres tants exmembres de l'Argila. L'educació i el 'país' han estat comentades per Laura Guzman i Rafael Roca, respectivament, dues persones que iniciaren el seu itinerari escolta a la gènesi de l'Argila i el finalitzaren com a scouts, animadors. A més, en el cas de Laura, pedagoga de formació, es dóna la circumstància que durant el període 1993-96 fou cap d'agrupament i exercí una influència molt carismàtica no sols sobre el grup sinó també sobre el conjunt del Moviment Escolta de València (MEV). La reflexió sobre la 'fe' ha estat inllestida pel mallorquí mossén Rafel Samsó, un dels 'pares' fundadors de l'Argila i ideòleg del MEV, actualment rector de Vilafamés i La Pobla de Tornesa (La Plana Alta).

La segona part del treball fa un repàs a la història de l'Argila. Dividida en quatre blocs cronològics de cinc anys cadascun, el primer (del 1r al 5é any) ha estat elaborat per Paco Guerrero, fundador i primer cap d'agrupament (1983-92), que dedica especial atenció al paper del Comitè de Pares i Mares, i que juntament amb mossén Rafel Samsó i mossén Vicent Cardona, rector de la parròquia i consiliari de l'agrupament, formà la tríade inicial sobre la qual el col·lectiu solidificà els seus fonaments. El segon dels blocs (del 6é al 10é any) ha estat confeccionat pel

tàndem Laura Vivó i Quique González, un dels molts matrimonis sorgits de l'Argila. Des de la seua responsabilitat d'scouters (Laura també fou cap d'agrupament durant la Ronda Solar 1992-93), recorden amb satisfacció i estima els anys en què formaren part fonamental i activa de la gran família Argila. El repàs al tercer bloc cronològic (de l'11é al 15é any) ha estat enllestit per Lina Pérez. Lina és una de les persones que han participat en les dues cites internacionals de la història de l'Argila: l'Eurofolk de 1989 i el Jamboree de 1995. I és des d'aquesta experiència i sensibilitat que n'ha recordat un trosset del seu passat. Finalment, el quart bloc (del 16é al 20é any) corre a càrrec de Vicent Montalt, cap d'agrupament durant les rondes solars 1998-2001 (després de Tere Galindo, 1996-98), i una de les persones amb més llarga i sòlida trajectòria en l'escoltisme local. De fet, encara continua en actiu.

El penúltim dels capítols està dedicat a avaluar la influència que l'Argila ha exercit en el MEV. I ha estat escrit per un dels principals responsables de l'escoltisme valencià, i que més afecte compta entre nosaltres: Doro Palomares, expresident del MEV, de la Federació d'Escoltisme Valencià (FEV) i membre de l'agrupament escolta Valldigna, de Tavernes de la Valldigna; agrupament que també fou fundat per mossén Vicent Cardona i que, cal recordar-ho, apadrinà el naixement de l'Argila.

Com no podia ser d'altra manera, la cloenda del treball és obra de Rocío Álvarez, cap d'agrupament des de 2001, sota la direcció de la qual han tingut lloc tota la sèrie de celebracions i activitats programades per a festejar el vinté aniversari de l'Argila.

Els qui hem coordinat el treball (alguns dels qui també n'hem pres part més Esther Álvarez i Begoña del Rífo) ho hem fet amb el convenciment que, després de vint anys de jocs, activitats i experiències, l'Argila ha entrat a formar part de la història d'Alaquàs, i és per això que l'enviem a publicar a *Quaderns d'Investigació*. Esperem que, els qui el llegireu, confirmeu aquesta impressió i vos acostareu d'una manera plaent i efectiva a la història de l'agrupament, que és la dels centenars de persones que n'han format part, que hi han fet realitat els seus somnis d'Argila.

2. Les tres opcions de l'escoltisme: educació, país i fe

2.1 Educació, per Laura Guzman

Quan l'escoltisme, que és la filosofia que durant els seus vint anys de vida l'Argila ha posat en pràctica, marca com a un dels seus principals eixos la perso-

na està definint-se com un moviment pedagògic, és a dir, amb intencionalitat educativa. Proposem un model de persona, establim uns procediments que ens permeten configurar-la i disposem de camins per a reflexionar i revisar la nostra pràctica. Quan hi ha intencionalitat, un model, una estratègia i una capacitat d'avaluació, hi ha educació. És per això que l'escoltisme porta vora 100 anys educant. Des dels seus inicis, la *intuïció pedagògica* del seu creador va fer possible l'establiment d'un mètode realment educatiu i no adoctrinant, perquè en la concepció original del quefer escolta estan fortament arrelats els principis d'una pedagogia activa i participativa. Allò que per a la pedagogia actual són elements bàsics: participació, autonomia, corresponsabilitat, autogestió... eren eixos fonamentals de les bases de l'escoltisme quan es va crear a principis del segle XX. L'entreteniment dels xiquets i jòvens no ha estat mai la finalitat de l'escoltisme, que per contra sempre ha buscat promoure la formació de persones lliures i compromeses en la transformació del món. El contundent missatge del fundador, «deixeu aquest món millor que no l'heu trobat», ens dóna la clau per albirar per a què i com l'escoltisme afronta el repte d'educar aleshores i ara.

Parlar d'educació en l'escoltisme és parlar d'autoeducació. El model escolta és un model centrat en un optimisme pedagògic que confia en les potencialitats de cada persona i en la possibilitat de tothom de créixer i enriquir els altres. L'educació es basa en la responsabilització al si dels xicotets grups autogestionats, de manera que es pugui caminar cap a l'autonomia personal, la interdependència solidària, la capacitat organitzativa, l'establiment de la complicitat afectiva i el desenvolupament del compromís des d'una actitud de servici i de transformació.

La pluralitat de les societats modernes fa que s'establisquen models de persona diferents i que molts d'ells puguen conviure i fer avançar la col·lectivitat. L'escoltisme ha definit el seu propi model de persona i entén cada individu com un motor de transformació del món en la mesura en què aprén i es dota de recursos i habilitats que li permetran ser útil a la societat, a la qual servirà des d'un compromís lliure, crític i transformador. La Llei escolta és un decàleg que perfila el semblant del ciutadà i la ciutadana que busca crear l'escoltisme: una persona conseqüent amb les seues paraules i accions, buscadora de Déu i respectuosa amb les altres conviccions, que aprén el que cal per a ser útil i assumir responsabilitats, que entén com a germans i germanes els ciutadans de la terra i busca el respecte per la seua dignitat, arrelats a la seua terra i cultura i capaços de sentir-se ciutadans del món, amb capacitat d'admiració i estima per la natura, disposats a acceptar el risc del servici, el compromís i la llibertat, amb voluntat de superació, capacitat de lliurament i de treball en equip, tot valorant i integrant el treball dels altres.

El *com* determina el *què*. Una de les principals aportacions del primer escoltisme va ser la de desenvolupar un mètode, una pràctica educativa, que és en ella mateixa possibilitat de vida de tots els valors i propostes que hem apuntat al model de persona. És a dir, el camí inclou la meta. El mètode escolta no és només vàlid pel que pot arribar a aconseguir en els xiquets i jòvens, sinó perquè la seua posada en pràctica ja ens permet de viure des del principi allò que volem per al futur.

El mètode escolta gira al voltant de cinc dinamismes bàsics que configuren una manera de fer i d'entendre el creixement evolutiu dels xiquets, adolescents i jòvens: l'educació per l'acció, la vida en xicotets grups, el creixement personal, el compromís i la fraternitat universal.

L'educació per l'acció es basa en la necessitat de l'experiència significativa per a la consolidació de l'aprenentatge. És allò de: a jugar s'aprén jugant, a ballar ballant i a estimar estimant... El joc ocupa un paper fonamental en la metodologia perquè permet experimentar de manera dinàmica allò que volem transmetre. El joc democràtic que vertebra l'activitat escolta no és només una teatralització d'allò que volem transmetre, sinó una experiència profunda que permet interioritzar principis de relació que només amb la paraula no podríem transmetre.

La vida en xicotets grups autogestionats és, sens dubte, una de les intuïcions més destacables de l'escoltisme. Es basa en entendre a cada persona, per xicoteta que siga, com un ser amb identitat, capacitat i dret a decidir, pensar, aportar i posar en joc les seues possibilitats. Des dels més menuts dels agrupaments (8 anys) fins els jòvens de les darreres seccions (20-21 anys), les unitats es constitueixen en grups de 6-8 persones que tenen la possibilitat i la responsabilitat de gestionar gran part dels processos, decisions i accions del conjunt dels membres. És l'element personalitzador i socialitzador per excel·lència: prou ampli com perquè pugua permetre un cert nivell d'organització i un elevat sistema d'intercanvi; però alhora prou reduït com perquè cadascú se senta acollit i valorat, pugua trobar el seu lloc, realitzar una funció concreta i aprendre a responsabilitzar-se des d'una tasca conjunta. El diàleg, la confrontació d'opinions i el treball en equip condueixen a l'adquisició d'actituds de col·laboració, respecte, valoració de la diversitat i comprensió.

El creixement personal és la finalitat de tota acció educativa, i en el marc de l'escoltisme entén cadascú com un ser particular que fa el propi camí, on es valora cada pas per ell mateix, i no en comparació als altres o a un patró. Com déiem al principi, l'escoltisme creu profundament que tothom té alguna cosa bona que aportar a la societat, i la progressió personal individualitzada permetrà que surgisca, cresca i arribe tant lluny com pugua. Cal, per tant, fer un acompanyament

serios i constant de cada xiquet i jove tot incitant la superació personal en el terreny de la relació, la destresa, les actituds, la fe... i mostrant-la de forma explícita per a esperar la voluntat de créixer.

El compromís representa un gest personal de responsabilització davant el grup i a través del joc, però serà ferment de la capacitat de lliurament que els escoltes han d'assumir com a forma de vida quan deixen els agrupaments. A mesura que s'avança en edat, els compromisos que s'adquireixen no són sols en el marc del joc, el grup o el projecte, sinó cada vegada més lligats a l'entorn social, per a anar fent possible els ciutadans i ciutadanes compromesos que busca l'escoltisme. Es concedeix gran importància a l'explicitació del compromís, que s'assumeix a nivell personal, del xicotet grup, de la unitat i de l'entorn, perquè pugui ser revisable i permeta el creixement i aprofundiment en aquesta actitud.

La fraternitat universal dóna a tota l'activitat la dimensió oberta, solidària i de servei que busca l'escoltisme per als seus membres. El trinomi *descoberta-compromís-servi* sintetitza els objectius de l'escoltisme: la *descoberta* d'una realitat concreta demanarà un *compromís* al jove per a realitzar un *servici* que millori i transformi aquella realitat.

La necessitat de conjugar i harmonitzar tots aquests elements (autogestió, creixement personal, servei, compromís, joc, destresa...) fa que l'escoltisme haja buscat un model pràctic de gestió dels programes educatius: el Mètode Projecte. Planificar i programar les accions que durant un període de temps duran a terme els escoltes està en les seues pròpies mans, i no perquè se'ls demana opinió, sinó perquè esdevenen protagonistes de la seua pròpia acció. El mètode del projecte permet que cada xicotet grup dins d'una unitat manifeste els seus centres reals d'interés i elabore les seues propostes d'acció, fet que impulsa la creació i la iniciativa. Posteriorment es decidiran entre les diferents propostes, tot entrenant-se en el quefer democràtic. A continuació programen i planifiquen els temps, els recursos, els aprenentatges, assumint el compromís personal i col·lectiu de dur-ho endavant. Dins del projecte tots i cadascun troben el seu lloc, el seu paper i la seua responsabilitat, de manera que només amb l'aportació de tots i cadascú el projecte és possible. Finalment es revisa tot el que s'ha fet, com s'ha aconseguit i quin ha sigut el creixement de cadascú i del grup. Aquest mètode, construït sobre les bases anteriors, permet allò per al que s'ha dissenyat: fer créixer entre els escoltes el model de persona que promou l'escoltisme.

En el marc d'aquesta metodologia, el paper de l'animador i de l'animadora és fonamental, ja que ha de crear les condicions pedagògiques perquè les accions decidides i dissenyades pels protagonistes atenguin veritablement al progrés real i integral dels seus membres, i mantinguen la seua intencionalitat educativa, tot

fent compatible el respecte al joc pedagògic i la fidelitat als principis metodològics de l'escoltisme. També juguen un paper nivellador de l'acció, de manera que el joc no reproduisca gestos de desigualtat que són habituals en el marc de les relacions humanes. Cal possibilitar que tothom trobe el seu lloc, la seua responsabilitat i la seua satisfacció personal. Els animadors i animadores també enriqueixen l'acció donant-li la transcendència ètica, social, cultural i celebrativa que ha de tindre el joc escolta. En el descobriment d'aquest paper d'acompanyants dels xiquets i jóvens també els animadors creixen i progressen, no ja des del joc, sinó des de la maduresa d'una opció personal i d'un compromís amb la societat. Perquè aquest és el fi de l'escoltisme: jugar, viure, experimentar, créixer per poder després en la vida adulta mantenir per sempre el desig de fer possible el somni de Baden Powell: deixar aquest món millor que no l'han trobat des del compromís, el servici, la llibertat i la dignitat.

2.2 País, per Rafael Roca

Un dels pilars sobre els quals l'Argila ha fonamentat la seua vida com a agrupament ha estat el que l'escoltisme denomina l'«opció país», és a dir, l'aposta pel coneixement i la defensa de la idiosincràsia i les senyes d'identitat històrica dels seus membres. Així, al llarg dels darrers vint anys, l'agrupament ha fet un llarg viatge social i cultural que l'ha portat des del particularisme fins a la universalitat, i viceversa, com bé hem pogut comprovar els qui hem tingut la sort d'assistir a dues de les grans trobades internacionals que periòdicament organitza la gran família escolta: l'Eurofolk de 1989, celebrat a Itàlia, i el Jamboree de 1995, que tingué lloc a Holanda. L'opció país ens ha permés «militar» com a alaquasers i valencians a milers de quilòmetres de distància, i sentir-nos germans d'escoltes posem per cas canadencs, africans o japonesos, tant diferents i semblants a nosaltres alhora.

L'Argila sempre ha tingut clar que la seua identitat, els punts de referència immediata que li concedien caràcter i història, eren –per aquest orde– Alaquàs, l'Horta Sud i el País Valencià, i n'ha obrat en conseqüència. Aquesta opció ha condicionat ideològicament totes i cadascuna de les nostres activitats –des de la tria de nom per a l'agrupament fins als colors del fulard, des d'una plantada d'arbres fins a la realització de murals–, i ens ha facilitat un coneixement multidisciplinar de la realitat, un coneixement que ha deambulat per la literatura, la pintura, l'arquitectura o l'escultura, la gastronomia, l'esport i la música tradicional. Aquest estil comportà que els primers responsables de l'Argila optaren de manera decidida per retornar als fills i filles de l'Alaquàs fortament castellanitzada i despersonalitzada d'inicis dels anys 80 la seua identitat genuïna i primigènia, les

seues arrels. Per això el valencià ha estat sempre la llengua normal i habitual de relació entre els seus membres, tant els valencianoparlants com els castellano-parlants, que s'hi integraren sense cap tipus de conflicte i que, en la major part dels casos, acabaren agraint a l'agrupament el coneixement i el domini de la llengua que amb el temps aquell ús quotidià els proporcionà.

L'aposta ideològica pel valencianisme comportà que, en les nostres activitats infantils, «jugàrem» a conèixer la història d'Alaquàs, els oficis i les tradicions, les cançons, els menjars i les festivitats que marquen el calendari local... Jocs que, com el lector podrà imaginar, implicaven unes repercussions que anaven molt més enllà del vessant lúdic. En conseqüència, el coneixement, l'acció i el compromís local han produït, en les nostres activitats adultes, unes concrecions socials i culturals ben eloqüents. No ha de ser casual que molts dels qui hem passat per l'Argila hàgem sigut clavaris i clavariesses, una o diverses vegades; que ens hàgem involucrat en la confecció de revistes i publicacions (i, singularment, en el volum anual de *Quaderns d'Investigació*); que hàgem impulsat la creació d'una colla local de dolçainers i tabaleters que retornen a les nostres festes un agradable regust popular; que ens ocupem d'organitzar la convocatòria anual del Certamen de Poemes a la Mare de Déu de l'Olivar, que canalitza els sentiments literaris i espirituals de desenes d'alaquasers i alaquaseres; que estiguem al front de Càritas, SOADI, Mas al Vent i d'altres associacions de servici i atenció als més desfavorits; que participem, també, en projectes comarcals i federatius com ara l'IDECO i la Fundació Sant Jordi. En aquest orde de coses, tampoc no sembla ociós recordar que, en 1990, tretze anys abans de la seua definitiva recuperació pública, diversos adolescents de la Ruta de l'Argila realitzàrem una «empresa» consistent en l'estudi i la neteja de les dependències del Castell d'Alaquàs, de la qual, per cert, resta un reportatge fotogràfic com a testimoni.

A banda de tots aquests fruits personals i col·lectius, cal assenyalar que l'actitud cívica apresada als locals parroquials de l'Olivar ha tingut, fins i tot, vocacions polítiques. Ja que en l'actual consistori municipal hi ha tres exmembres de l'agrupament (dos scouts i un representant del Comité de Pares i Mares). I cal pensar que alguna cosa hauran tingut a veure l'Argila i els valors que en les seues activitats es potenciaven i desenvolupaven amb el posterior compromís de servici públic que aquestes persones han manifestat.

Finalment, també ha estat l'opció país la que ha provocat que en les nostres eixides periòdiques visitàrem multitud de comarques, pobles, serres, monuments i paratges amb els ulls oberts i les orelles atentes, que aprenguérem a estimar el territori valencià en la seua àmplia diversitat geogràfica, humana i tradicional. A saber que, històricament i culturalment, és molt curta la distància existent entre

localitats com ara Novelda, Cocentaina, Cabanes, Morella, Almacelles, Guissona, Organyà, Ciutadella i Pollença. Que hi ha diverses «Alcúdiés» (més de 10!) i que totes tenen un mateix origen etimològic (que remet, per cert, a la muntanya on molts valencians s'apleguen el «darrer diumenge d'octubre»). Que a Tàrbena (Marina Baixa) es parla *salat* i es fa sobrassada des del segle XVII. Que els versos de Vicent Andrés Estellés i Miquel Martí i Pol sonen acords i amb una mateixa cadència. Que el Pi de Formentor també ens fa ombra. En aquest sentit, estic convençut que qualsevol xiquet o xiqueta que haja passat per l'Argila haurà adquirit, posem per cas, una major consciència de pertinença a un conjunt històric, econòmic, geogràfic i social anomenat l'Horta Sud, que no un altre que no sàpia que a Silla també es canta la Carxofa; o que no haja tingut ocasió de visitar ni l'Hort de Trénor de Torrent ni la Torre Espioca de Picassent.

Gràcies a una ferma aposta per l'opció país, durant els darrers vint anys l'Argila ha contribuït a formar persones emprenedores, conscients i compromeses amb la cultura, el territori i la vida que els envolta, moltes de les quals, des del seu quefer quotidià, han posat i continuen posant el fruit del seu treball al servei d'Alaquàs.

2.3 Fe, per Rafel Samsó

Escoltisme i Cristianisme. Educació i Fe. Aquests dos conceptes emmarquen la reflexió que, a propòsit del vinté aniversari de l'agrupament escolta Argila d'Alaquàs, hem de realitzar com a seguidors de Jesús de Natzaret que optem per la intuïció pedagògica de Baden Powell (1857-1941) i que volem servir al nostre poble i a l'Església de Jesucrist.

El Moviment Escolta Catòlic es reconeix com un moviment nascut a l'Església i des de les diòcesis. Aquesta corresponsabilitat eclesial s'exerceix des d'un estil original de viure l'Evangeli de Jesús. El tarannà escolta es presenta com un camí per seguir Jesucrist segons les grans experiències escoltes: Llei i Promesa, Últim Missatge de Baden Powell i el Mètode Coeducatiu. L'estil de vida de l'escoltisme pot ser i és una aportació de tot el moviment a la tasca evangelitzadora de l'Església; per això és condició necessària que hi haja una identitat cristiana i comunitària des de la fe de l'educador, de l'equip i de l'associació. Aleshores podem dir que tota acció educativa en l'escoltisme és també acció evangelitzadora i assaonadora de la fe de tots els membres de l'agrupament (xiquets i educadors).

L'educació de la fe, o millor dit, la vivència de la fe en l'escoltisme es caracteritza per un mètode educatiu basat en: l'assumpció lliure i voluntària de la Llei per la Promesa, l'educació per l'acció i els programes de progrés.

Aquesta metodologia sembla encertada per aconseguir un creient obert a Déu, que visca la seua fe d'una manera compromesa, activa, comunitària i dinàmica. Ja que l'equip d'animadors és l'últim responsable d'aquesta educació de la fe, que assumeix com una missió rebuda de la comunitat cristiana a la que pertany. D'ací la importància de tenir una comunitat referent, on tot l'equip d'educadors s'alimenta i viu la seua fe com a adults. Perquè l'escoltisme no és una catequesi, ni un àmbit per l'adoctrinament en la fe, ni per donar teories; no és un lloc per «dir», sinó, per «fer», és un àmbit per *viure* els valors de l'Evangeli, per posar a prova la vida de la fe. La fe s'educa i es viu pel testimoni en els valors, personal i grupal, de l'animador més que per les seues paraules i conceptualitzacions. Tota vertadera educació de la fe passa per una vivència, celebració, revisió i creixement de l'animador en la seua comunitat cristiana de referència. Si no es viu i se celebra en comunitat, és impossible poder educar en la fe de Jesucrist; es dona i es transmet allò que es té i es viu.

Un dels objectius últims del procés escolta és el compromís i l'opció de vida, tal com ensenya l'Últim Missatge de Baden Powell. Aquest objectiu planteja la necessitat d'un compromís i l'opció en la transformació de la desigualtat i la injustícia de la nostra societat; com també una opció envers la pau i la solidaritat del nostre món. Difícilment educarem en aquest sentit si nosaltres mateixos no estem compromesos en la lluita per canviar el món, per posar pau, per ser solidaris. Per deixar aquest món millor del que l'hem trobat des de la visió de les Benaurances.

Però també la nostra missió és la formació i desenvolupament d'una consciència moral i ètica lliure, arrelada en l'Evangeli, en les Benaurances, que valora la Llei-Promesa com a orientació de les actituds. La capacitat de tenir paraula, respecte, d'escoltar, d'autenticitat, d'acceptació i de comprensió; són valors determinants en la formació dels xiquets i jòvens on s'assumeixen aspectes essencials del missatge cristià: paternitat amorosa de Déu, fraternitat universal de tots els homes (no només els cristians), reconciliació incondicional, solidaritat, misericòrdia, tolerància, esperança i joia.

Però, al servici de qui i de què està l'escoltisme? Quina societat vol? Com la vol?

El nostre escoltisme té la decidida vocació de proposar un nou model de societat basat en les Benaurances, lluitant contra tots els obstacles que el nostre món posa a la gran tasca d'alliberament. Viure la joia de l'Evangeli en el nostre món és la missió de l'escoltisme catòlic: l'Església com a signe i instrument de Déu en la construcció del món que Déu ha iniciat amb Jesús.

Per això, l'opció pels pobres i pels menys afavorits de la societat, la construcció de la pau, la solidaritat amb els febles i menyspreats del nostre món, la justícia i la tolerància són tasques educatives del moviment escolta. En elles es troba la utopia del Regne de Déu de les Benaurances. La societat que proposa l'escoltisme no pot ser «pels» pobres, sinó un escoltisme «amb i des dels» pobres. Una societat compromesa en la pau i la solidaritat dels pobles. Una societat que faça de la justícia la seua meta. Una societat on ningú no quede exclós per la seua cultura, religió, sexe o ètnia. Un món cada vegada més tolerant en la divergència i la pluralitat. En definitiva, un món no globalitzat sinó més bé divers i ric en matisos.

La societat que proposem és un indret compromés amb els valors de les Benaurances de Jesús. El nostre escoltisme ha de recolzar els valors d'una nova societat: on la justícia, la llibertat, la pau, l'ecologia, la solidaritat, la tolerància, la igualtat, la veritat... siguen valors de vivència. Cal definir-se per tot això, fer de cada agrupament escolta una plataforma de cristians que treballen envers la construcció de l'Evangeli. Perquè el silenci, la passivitat o l'indiferentisme no poden ser la nostra resposta enfront dels problemes del món: el terrorisme, la guerra, la immigració, l'atur, la droga, la violència de sexe, la intolerància religiosa, el racisme, la globalització, la destrucció de la natura, la xenofòbia... etc.

Aleshores s'esdevé un escoltisme opcional, profètic, joiós i compromés. Els marginats, els immigrants, els pobres, els dèbils, els que no compten en una societat opulenta i que es mou només per la borsa, els minusvàlids i les persones sense papers... etc. Aquests hòmens tenen cada vegada més lloc en el nostre escoltisme i societat. Mai l'escoltisme podrà renunciar a la seua vessant de fer feliços els hòmens i que li ve de la vocació evangèlica.

En definitiva, el nostre objectiu últim ha de ser la construcció d'una pedrera de cristians que visquen tal com ho va fer Jesús de Natzaret: feliç de sentir-se estimat per Déu Pare, solidari amb tots els qui pateixen i lluitador de que la justícia, la pau i l'amor mouen els cors de tots els hòmens. Des de la nostra identitat de moviment educatiu, la millor aportació que podem realitzar a la construcció del nostre món és l'educació de persones felices en la realització d'un món segons l'Evangeli. Un agrupament escolta ha de tenir la vocació i la missió evangelitzadora de viure les benaurances, de deixar aquest món més humà i més ple d'amor. Perquè així és com la fe serà viva i plena de sentit en les nostres vides. Així és com la nostra creença serà una autèntica joia de viure la fe.

3. Vint anys en la història de l'Argila (1983-2003)

3.1 Del 1r al 5é any, per Paco Guerrero

Començava l'any 1983 quan un grup de catequistes de confirmació de les tres parròquies d'Alaquàs es plantejava la seua tasca amb els jóvens, cercant alguna forma de continuïtat després de rebre el sagrament de la confirmació, i després d'haver passat moments molt interessants amb els xavals en el temps de la catequesi, que ens va fer pensar en què podria quedar tot allò. Al poble no hi havia cap moviment juvenil, tot i que abans hi havia hagut moltes associacions dedicades als jóvens: Joventuts d'Acció Catòlica, l'HOAC, la JARC, El Club Juvenil de l'Amistat, El Club Nova Llum, El moviment Júnior (de clara tendència eclesial), i també l'OJE i l'OJEF, com a moviments juvenils laics i amb tendència coneguda per tots.

En aquesta dècada dels 80 no hi havia res que es dedicara als jóvens; bé, quedava un reducte del Moviment Júnior en la parròquia de l'Olivar, en clara decadència, i els catequistes de comunió en les Doctrineres.

Per aquelles dates canvià el rector de la parròquia, i van nomenar mossén Vicent Cardona que, assabentat de les nostres inquietuds i preocupacions per donar continuïtat a aquests jóvens que s'acostaven a rebre el sagrament de la confirmació, ens va proposar, a poc a poc, bibliografia referida a l'escoltisme, perquè valoràrem si aquella podia ser una resposta a les nostres preocupacions.

Potser alguns no estaven d'acord amb tot allò que llegien, però la majoria entenguérem que l'escoltisme podia ser una bona eina per a la continuïtat dels jóvens en la comunitat parroquial.

Érem un grup nombrós de catequistes d'edats compreses entre els 23 i 35 anys, molts estudiants i molts altres amb un compromís social prou definit des de la vessant de la fe. No vam tardar molt a posar-nos d'acord en quins de nosaltres passarien a formar l'agrupament escolta i quins continuarien amb la catequesi de confirmació.

En aquell temps teníem contacte amb estudiants dels ordes religiosos: Doctrineres, Franciscans, Dominics, Carmelites, i, de fet, eren catequistes amb nosaltres. Moltes voltes féiem exercicis espirituals tots junts en el convent abandonat de franciscans a Xelva. Açò va ser un punt de referència per a proposar als primers jóvens una mena de campament en aquest convent. Va ser l'inici de la nova proposta de creació d'un agrupament escolta.

Aquesta proposta va ser acollida pels jóvens amb il·lusió, la qual cosa ens va engrescar més encara per a posar-nos al dia d'allò que era l'escoltisme.

Després de les festes de setembre de 1983 començarem la nostra caminada amb els jóvens que s'havien confirmat aquell any i amb els xiquets que hi havia en el moviment Júnior. Així, començarem amb les branques infantil (Manada) i adolescent (Tropa). Els animadors (scouters) érem: Vicent Martí, Maria Alòs, Maria Ferrer, Rafel Samsó, Miguel García, Maribel Palacios, Jesús Galindo, Tere Sarguero i jo, Paco Guerrero, que vaig ser nomenat cap d'agrupament. Sense perdre temps ens vam rodejar de pares i mares dels jóvens perquè ens ajudaren a dur avant aquesta nova tasca. Cal nomenar el Tio Agustí Andrés i la seua dona Assumpció, Manolo Gómez i la seua dona Milagros (que van ser després presidents de l'associació andalusa), Jesús Ferrer i la seua dona Vicenta, Paco Guzman i la seua dona (d'Aldaia), Eulogio Sanz i la seua dona, Rafael Medina i la seua dona, Bernardeta Lizana i el seu home, van ser els primers membres que formaren el Comité de Pares de l'agrupament.

Tots a l'hora anàvem formant-nos com a animadors escoltes, i com a escoltes de nou segell que van ser els xiquets i adolescents, i també els pares i mares que formaven part del Comité. Va ser un any intens, de molta activitat, que culminàrem amb un campament l'estiu de 1984 a Terriente (Terol). L'Avaluació d'aquest any va ser molt positiva i engrescadora per a poder continuar un any més amb molta il·lusió.

Havíem trobat l'eina adient d'allò que cercàvem: un tipus de formació en el temps lliure dels xiquets i jóvens des del vessant de l'educació, la fe i el país.

Entràrem a formar part de l'Associació «Scouts de España. Zona XV», i vam ser admesos immediatament com a membres de ple dret. Però no hi vam restar molt de temps i, per motius associatius, canviàrem d'associació i passàrem a formar part del Moviment Escolta de València-Moviment Scout Catòlic.

En aquests primers anys ens vam marcar una mena d'objectius que vam pensar que eren coherents amb allò que volíem transmetre als escoltes, com ara descobrir Déu en la natura, descobrir-nos a nosaltres mateixos com a comunitat que camina junta i que ho comparteix tot, una comunitat educativa que inclou l'animador, els xiquets, els jóvens, els pares i les mares. Va ser un gran esforç integrador que, amb el temps, ha donat els seus fruits, vint anys ja.

L'opció país va ser un dels nostres objectius prioritaris al voltant dels primers anys: conèixer el nostre poble, la nostra comarca i la totalitat de la nostra terra valenciana, ens portà per tot el País Valencià, descobrint el nostre paisatge, els nostres costums, els nostres pobles, els diferents menjars, i tot açò gaudint de la natura sempre que ens era possible.

L'opció fe, des de la vessant de compartir, de descobrir Déu en la natura, de la participació activa en la litúrgia de la nostra parròquia, ens va dur a fer una comunitat parroquial més activa en tots el sentits.

L'opció educació, mitjançant el mètode escolta: Llei i promesa escolta, educació per l'acció, vida en xicotets grups, programes progressius, atractius i adaptats a l'edat de cada xiquet/a, va descobrir en nosaltres actituds i aptituds que vam poder posar al llarg del temps a disposició dels altres.

Els nostres amics catequistes de confirmació dels primers anys que ens cobrien en cas de necessitat en activitats puntuals, de suport en els campaments, oferiren els seus coneixements, posant-los a disposició de l'agrupament (recorrem, obres de teatre, tallers de tot tipus: topografia, geografia, i fonamentalment la seua fe).

La participació en l'agrupament de tots el pares i mares ha estat i és un dels principals pilars de l'agrupament. I cal dir que no sols cuinaven i ací acabava la seua tasca. Les habilitats dels pares i les mares fent tallers de cuina, construint tota la infraestructura necessària per als campaments, així com les seues habilitats per a dur la tresoreria de l'agrupament i aconseguir-ho tot al millor preu i si podia ser sense cost (la qual cosa és un aprenentatge que s'ha continuat al llarg dels anys en l'agrupament), és una de les millors sorts que ens podríem esperar.

Cal donar les gràcies a totes aquelles persones dels primers anys, encara que la llista seria interminable. Ells saben que el gra de sorra que han aportat a l'agrupament escolta Argila ha estat molt important.

Ja per acabar vull recordar, per damunt de tot, aquells pares i mares que formaren part dels comitès dels primers anys: Vicent Andrés i Asun Represa, Manolo Sáez i Milagros Villena, Rafael Garcia i Koki, Paco Planells i Lupe, José Manuel García i Xelo, Pepica Planells i Alfredo, Pepe Cañamás i Marina, Pep Aldea i Angelita, entre molts altres que han donat del seu temps i treball incondicionalment.

3.2 Del 6é al 10é any, per Laura Vivó i Quique González

Nosaltres estiguérem vinculats directament (ja que mai es deixa de ser scout) a l'escoltisme a través de l'Argila gairebé des de l'inici fins al naixement del nostre primer fill, que coincidí amb el Xé aniversari de l'agrupament. I amb aquestes línies volem compartir amb vosaltres el record d'unes vivències, d'unes etapes de la història del nostre agrupament.

Que podríem dir-vos d'aquells anys? Que per a nosaltres varen representar una oportunitat de viure i educar-nos en els valors de l'escoltisme, els valors cristians en definitiva, compartint camí amb llobatons i llobatones, troopers, troperes, pioneres, pioners, rutes, scouters, comité de pares, consiliari, col·laborant tots en la tasca de consolidar aquell agrupament que va nèixer per la voluntat d'un grupat de gent compromesa en la tasca educativa d'aconseguir un món millor.

Després dels primers anys (naixement, imbricació en una Associació, definició de les seccions), arribava el moment de la consolidació. Van ser anys de maduració, i al mateix temps d'inici de renovació: persones noves s'anaven incorporant a l'equip d'scouters (moltes des de la Ruta), perquè altres que estaven des del principi pogueren deixar en marxa aquest projecte, i en bones mans, per continuar o encetar nous compromisos.

El mètode educatiu de caces, aventures i empreses anava consolidant-se. Llobatons i llobatones, troopers i troperes, pioneres i pioners, rutes, triaven quina aventura, quina empresa, quina caça volien viure; els scouters els orientàvem i enriquíem amb valors educatius. Podien viure com a indis, romans, baixar per rius, etc., i alhora fer realitat la vivència dels valors de compartir, viure i cuidar la natura, conèixer Jesús, etc. D'aquesta manera, el grup anava creixent i convertint-se en un referent educatiu. Fins el dia d'avui, amb dificultats hem pogut incloure totes aquelles xiquetes i xiquets que volien incorporar-se, atrets per aquesta manera de viure el temps lliure, educant-se en valors humans i cristians.

Una de les empreses que al llarg d'aquells anys va deixar una bona empremta va ser la representació de «Jesucrist Superstar», que resultà una forta experiència d'apropament a la figura de Jesús i d'oferiment al poble. I que haguera sigut impossible sense la col·laboració d'Enrique Martí. Com en moltes altres empreses, tallers, etc., a més del grup d'scouters comptàvem amb un bon grupat d'amics i amigues disposats a oferir les seues capacitats, coneixements, habilitats... També ells i elles són part de l'Argila.

Evidentment, les vivències més fortes les representaven els campaments. 15 dies de ple contacte amb la natura i amb els altres. Convivència on es posava en pràctica tot allò treballat durant l'any: viure amb la natura, respectar-la, compartir amb els altres i respectar-los, viure moments de pregària, aprendre a fer les coses per u mateix.

El nostre grup, a més, sempre ha estat molt implicat amb la terra on vivim; i l'opció de conviure amb altres grups de la comarca, intercanviant experiències, compartint festivitats de Sant Jordi, esportives o d'altres, per seccions, per agru-

paments, per comités, sempre va ser una opció molt clara. Per això, quan va sorgir la possibilitat que un grup de gent iniciara un agrupament com a projecte educatiu a una parròquia de Catarroja, sense dubtar vàrem posar-nos a disposició d'ells.

Així, l'any 1990, el campament Descoberta-90 (Alcalá de la Selva) té com a fita inesborrable la convivència amb el nou agrupament: Rajolar, de Catarroja. Va ser una experiència important per al nostre grup ser capaços de compartir amb altra gent tot allò que abans altres grups, altra gent, havia compartit amb nosaltres per tal d'ajudar-nos a iniciar el nostre camí; i demostrava que ja hi havia al darrere una tradició per compartir, per ajudar a iniciar aquest camí. Bo, i qui no recorda una altra frase famosa d'aquest campament, al que Pioners i Pioneres varen construir un refugi (amb el suport de tot l'agrupament, és clar): el «*Sol de Mediodía*», cap al que, malauradament, no havíem orientat el nostre refugi. I com anècdota, sapiguen que a la Ronda Solar següent (90-91) va ser la promesa de l'Akela actual; si, ella també va ser xicoteta... i llobatona.

El nostre agrupament sempre es va distingir per la seua capacitat d'acollida: sempre va estar disposat a treballar amb gent de la nostra comunitat que tenia xiquetes i xiquets en règim d'acolliment familiar, als que es varen obrir les portes en qualsevol moment i dels que es va estar molt a prop; o quan gent de la nostra parròquia va fer un acolliment de jóvens russos, de pobles de la zona de Chernobyl, als que vàrem convidar al nostre campament Albada-91 (a Frías de Albarracín). No sabíem rus, ells no massa castellà ni valencià; però vàrem conèixer i entendre'ns durant 15 dies; i nosaltres vàrem conèixer de primera mà la situació de persones afectades pels accidents nuclears.

Després del campament Carena-92 (a Penyagolosa), vàrem fruit del nostre primer campament «*allende los mares*»: Itaca-93, a Mallorca. Va ser el primer fet important de les celebracions del nostre Xé aniversari; d'altres van ser el campament urbà al poble, per mostrar allò que fem i com vivim als campaments, a més que les aventures de les seccions procurarien anar enfocades cara al poble (recordeu el circ de la Tropa? No ha tornat a passar una companyia semblant: espectacular, amb animals ferotges... Impressionant).

Un punt fort de les celebracions va ser l'organització del festival de la cançó escolta d'aquell any al nostre poble. Modestament, pensem que va ser un dels millors: es va treballar moltíssim per fer una animació i una ambientació espectaculars. El passacarrer amb el drac, els colors d'aquell dia, l'escenari... Finalment no guanyàrem, però això va ser el menys important; s'ho passàrem molt bé i fruïrem molt de l'esforç ben fet.

I per acabar aquell any de l'aniversari celebràrem el campament a Covaleda (Sòria). I, com tots, va ser molt viscut, molt divertit, molt cansat... Perquè, com diem, la màxima vivència de la nostra experiència i aprenentatge escolta es viu al campament, que representa la «cirereta» del pastís escolta; qualsevol que n'haja assistit a algun podrà constatar-ho.

3.3 De l'11é al 15é any, per Lina Pérez

El campament Cimera-94 tingué lloc a Covaleda (Sòria). Un dels millors paratges per fer un campament, amb uns magnífics pins per a les construccions i zones boscoses per refugiar-se de la cremor del sol. Totes les seccions es posaren a la faena només arribar. La Manada muntà les tendes en alt, amb l'ajuda dels Pioners; la Tropa preparava la seua eixida a l'aventura amb bicicleta per conèixer els voltants del campament; i mentrestant els Pioners s'afanyaven a construir, ni més ni menys, que un parc infantil amb troncs de la zona per a la població de Covaleda, i amb el vist-i-plau de l'ajuntament, per descomptat. No cal ni dir que tot plegat fou un èxit i que tots ho passàrem d'allò més bé. Ja fora en les nostres seccions o amb la resta dels membres del campament, cada dia tenia el seu propi al·licient i no ens deixava de sorprendre.

La Ronda Solar 94-95 començà amb un repte per a tot l'agrupament: fer-se un lloc entre els assistents al 18é Jamboree Mundial que se celebrava a Holanda. És clar que tot l'agrupament es volcà en aquest esdeveniment, però els que treballaren de valent varen ser els Pioners i Pioneres, que foren els que finalment hi participaren.

El Jamboree és una reunió d'escoltes de tot el món. Allí, persones de totes les cultures conviuen en un mateix campament, en el que poden participar en nombroses activitats, conèixer gent, etc. És la reunió més important del Moviment Escolta i es realitza cada quatre anys a un país distint. L'objectiu d'un Jamboree Scout Mundial és reunir a jòvens de distints països durant 10 dies enmig de la natura. D'aquesta manera es fa possible que cadascun dels participants tinga una experiència inoblidable i, alhora, visca i transmeta una experiència de diversitat, tolerància i germanor entre cultures i persones totalment diferents unides per uns mateixos ideals. És evident que la societat i els escoltes han canviat al llarg del temps. Tot i això els principis fonamentals de l'escoltisme continuen sent els mateixos. Tots els escoltes del món comparteixen moltes coses en comú, i l'escoltisme fa servir eixa comprensió mútua com a base per a establir una amistat, una relació de germanor, on es fa possible aprendre l'un de l'altre i anar construint un món millor i en pau.

La paraula Jamboree es creu que fou inventada per Baden-Powell, precisament per a definir l'activitat que reunia els escoltes de tot el món. El primer Jamboree se celebrà l'any 1920 a Anglaterra, i des d'aleshores cada quatre anys s'ha celebrat a un país diferent, excepte durant la II Guerra Mundial i l'any 1993, quan es va suspendre per un canvi radical de règim polític a Iran, el país on s'havia de celebrar. Al primer Jamboree, celebrat a Olímpia (Londres), hi participaren 8.000 escoltes de 34 països diferents. En aquest Jamboree, Baden Powell fou aclamat Cap Scout Mundial i va dir: «Si aquest és el vostre desig, aleshores anem totalment decidits a desenvolupar entre tots una germanor que s'escampe per tot el món, sota l'esperit de la germanor escolta, de manera que puguem contribuir al desenvolupament de la pau i la felicitat al món, i la convivència fraterna entre les persones».

Després de moltes edicions, arribaren els nostres pioners al 18é Jamboree Mundial que es va celebrar a Flevoland (Holanda), l'any 1995. Hi participarem 28.960 escoltes de 166 països diferents. El lema d'aquesta gran trobada era «El futur és ara». Suposà tot un repte per als pioners i pioneres de l'Argila des del primer dia d'aquella Ronda Solar. Per poder anar-hi, calia assolir uns objectius, no sols econòmics sinó també, i sobretot, dins de la pròpia progressió personal de cadascun d'ells i elles. El grup que finalment hi vam anar no sols fruïrem del campament durant 10 dies, sinó també d'uns dies abans i després junt a les famílies holandeses que ens acolliren en les seues cases i ens mostraren el seu país. Per suposat que tots guardem un record inesborrable del Jamboree, fruit de la intensitat i calidesa en la que vivírem aquells dies on coneguèrem infinitat de coses, cultures, costums, amics i amigues i on també els escoltes valencians de l'Argila deixaren la seua empremta. També la resta de l'agrupament gaudí del seu campament, Indigàl·lia-95, en la Cañada de las Acequias, a Bronchales (Terol).

Els anys passen de pressa, i l'agrupament continuà amb la seua constant activitat en totes les seccions, desenvolupant noves caces, aventures, descobertes i empreses que a poc a poc permeteren que tots junts progressàrem i que l'agrupament continuara la seua tasca de creixement i renovació. La Ruta, any rere any, s'anava consolidant i les empreses, els deserts, la progressió i el compromís de servici dels seus membres es feia realitat i donava els seus fruits.

L'any següent celebràrem el campament Emaús-96 a la Pilatoba, en la Rioja, i un any després el campament Xara-97 en la Fuente la Teja, a Peñalén (Guadalajara). Durant 1996 fou la Ruta també qui preparà una empresa d'allò més interessant: una descoberta en bicicleta de l'illa de Mallorca. Una experiència molt grata que ens va permetre fruit de molts dels indrets de l'illa i també de l'hospitalitat del escoltes mallorquins i de molta gent. El 1998, tot i que no era tan

important, també se celebrà el 15é aniversari, i el Comité de Pares i Mares i els scouts s'afanyaren a buscar un campament digne per a rematar l'any i la celebració. Finalment tot l'agrupament anà a Canfranc (Osca), uns en autobús i altres en tren, i allà al lloc de Lacuas Piedras instal·làrem el campament Grèvol-98. Totes les seccions fruïren dels voltants pirinencs del campament, i també de les turmentes típiques de la zona. Però els que sí que es posaren les botes (mai millor dit) foren els i les rutes, que com són els més majors feren les marxes més llargues i més boniques, ja que pogueren recórrer durant alguns dies els cims de les muntanyes pirinenques amb els ivons, el llacs d'aigua que ens sorprenien sempre en el més alt de la muntanya, amb les seues aigües totalment tranquil·les; els pobles, els barrancs, les valls, fins tornar de nou al campament per a celebrar, amb la resta de l'agrupament, cadascuna de les vivències.

3.4 Del 16é al 20é any, per *Vicent Montalt*

Bona faena, la d'escriure la història (tot i que siga una part) d'un agrupament escolta. Sobretot si has format part d'ell pràcticament des de la seua gènesi i, per la mateixa raó, ell ha format una part molt important de la teua vida. Només per això, sempre estaré agraït amb l'Argila.

Vaig a intentar reflectir el que van ser els cinc anys que em correspon comentar, sense intenció de convertir aquestes lletres en un seguit d'activitats i fets puntuals. Pel contrari, pretenc que, llegint-ho, tingueu una sensació de continuïtat en el temps.

Va ser l'any 1998 quan va haver un relleu a la capçalera de l'agrupament. Tere Galindo deixava el càrrec i jo l'acceptava. També van haver d'altres canvis, ja que molts educadors dels que n'havien estat molt de temps al capdavant ho deixaven, i podríem dir que una nova generació prenia el relleu per a portar avant un llegat educatiu amb molta inèrcia; l'agrupament no podia parar i la responsabilitat pesava.

Però, amb les ganes i la il·lusió de tota la gent, el projecte de l'Argila no perdé força. Cal destacar que, entre els canvis, també estava el d'un Comité que entrava, quasi tot nou, i que es va adaptar com una peça més de tot l'engranatge educatiu. Hi havia una confluència d'energies que sols havien de continuar impulsant el moviment que l'Argila ja portava cap avant, i així va ser. Després de tres rondes solars, tornà a haver relleu a la coordinació de l'agrupament, i una dona agafà de nou la responsabilitat, Rocío Álvarez, l'actual cap d'agrupament. Tot i que en aquests vint anys dos hòmens hem assumit la responsabilitat de la direcció, l'Argila ha sigut, fonamentalment, cosa de dones, i això ha deixat una clara

empremta de tonalitats *morades* que ha resultat molt positiva en diversos aspectes, sobretot en el model educatiu.

Una altra cosa a destacar en aquest període de cinc anys va ser l'apropament que vam viure amb l'altre agrupament de la parròquia, Pas de Pi, ja que des de l'any anterior, en què s'havia incorporat al Moviment Escolta de València, l'activitat en comú anava fent-se més contínua. El 1997 vam fer un campament conjunt, a Peñalén (Guadalajara), on compartírem quinze dies de convivència. L'any següent tornàrem a repetir experiència, aquesta vegada a Tragacete (Conca), motivat en part per la falta d'animadors que patia Pas de Pi. Va passar una Ronda Solar, la 99-00, on els contactes van ser menors. Però al següent, tornàrem al campament, aquesta vegada amb la possibilitat d'unir tots dos agrupaments (per això el nom d'aquell campament fou Empelt-01). La cosa, finalment, no quallà, i fins a hui el contacte es manté a través de les activitats de comarca o de la parròquia. Potser en un futur...

Al bell mig d'aquest període de cinc anys trobem la celebració del 700 aniversari de la troballa de la Mare de Déu de l'Olivar, que marcà la vida cultural i religiosa del poble durant dos anys. I com a agrupament arrelat al nostre entorn que som no podíem deixar-la passar. Vam implicar-nos en les diferents celebracions i altres actes. Però, sobretot, cal destacar la participació més polèmica i que més debat va suscitar al consell d'agrupament: l'ofrena a la Mare de Déu. Després d'argumentacions variades (a favor i en contra), vam participar-hi conjuntament amb Pas de Pi.

En la faceta musical i artística, és a dir, en la nostra participació al festival de la cançó escolta, hem recollit bons resultats. Un premi a la millor lletra (*Manual del «escauito»*), un premi a la cançó més solidària (*Cançó de Muhammed Alí i molts altres*), i dos anys a punt de tocar premi amb la quarta posició. No està malament el curriculum, tot i que hem aconseguit millors premis en temps passats.

Parlant dels llocs de campament que vam triar durant el lustre, no hem hagut de repetir. Des de Conca (Tragacete), passant pel pre-pirineu lleidatà (Gòssol), per la nostra benvolguda Terol (Albarracín), per Sòria (Duruelo de la Sierra) i, per a la gran celebració del vintè aniversari, tornem a les nostres illes, en aquest cas a Menorca (Sant Lluís), on ens trobem com a casa: «Bon dia!», «Bona nit!», «Adéu!», «Com va tot?»... Cada lloc amb el seu encant, cada terra amb la seua màgia, i cada poble amb la seua gent i hospitalitat, que mai no ens ha mancat.

Si he de recordar projectes que s'han portat a terme, hauria de parlar de la restauració (per segona vegada) de l'Ermita de Cabarcos (Lleó), on ja tenim un

amic, o més d'un, tot i que la mitjana d'edat del poblet era, segons els nostres rutes, de vora 70 anys. Els Pioners van ser cavallers de Sant Jordi i van marcar o repintar un sender de Gran Recorregut (GR). Els llops van convertir-se en un circ, un dels projectes amb més tradició a l'Argila. Jo crec que tenim cor de rodamóns. També la tropa va fer una de les clàssiques, la ruta en bici, i van rodar per les terres del riu Cuervo.

Si analitzem els cinc més recents anys de la nostra història, i els comparem amb tots els anteriors, podem veure com el cicle de la vida va fent camí, les persones canvien, però les situacions i l'essència de l'esperit es manté viva. És un senyal que ens mostra com uns models semblants o iguals ens van fent avançar a tantes i tantes generacions cap el futur. Esperem que siga un futur ple d'esperança i carregat d'utopies noves.

També m'agradaria comentar que, excepte els anys d'inici i la Ronda Solar 02-03, l'Argila sempre ha tingut branca de Ruta, amb més o menys membres. Un agrupament que perd la Ruta o que no lluita per tindre una bona Ruta, perd el sentit últim de l'escoltisme: els jóvens i la seua integració en la societat amb una visió de servici cap al proïsme. Hem de seguir fent l'esforç per enviar rutes a la societat.

Finalment, com no parlar del motiu d'aquest article, del vinté aniversari i de les celebracions que al voltant d'ell s'han portat a terme durant la Ronda Solar 03-04. S'ha intentat que la festa fora sentida i viscuda pel major nombre de persones possible. Per això, vam abordar el tema des de tres punts bàsics: Fe, Poble, Educació. Vam implicar antics membres de l'Argila, gràcies als quals vam portar avant tot el projecte a través de l'anomenat COVA (Comissió Organitzadora del Vinté Aniversari), i que ha dinamitzat tots els actes programats. Teníem ganes que el sentiment per l'Argila reviscolara un poquet i mostrara la seua millor cara al poble on viu i va nàixer. Per cert, una de les coses que més èxit ha tingut (i que complementa aquest treball) és la història de l'Argila en imatges, muntada i gravada en DVD. Tot per no perdre la memòria històrica.

Crec que, tot i el dur treball i els problemes que sempre trobem al camí, s'ha aconseguit fer d'aquest aniversari un bonic recordatori de qui som i on estem després de tants anys. De moment, una nova *fornà* d'educadors ja ha entrat amb ganes i molta força. Posem tota la nostra confiança en el futur de l'Argila. Per molts anys!

4. L'Argila dins el MEV, per Doro Palomares

Els vint anys de l'Argila bé valen una anàlisi de la relació que ha mantingut amb la seua Associació. Per començar, hem de tindre ben present que l'estil de

ser Església i la forma compromesa de viure l'Evangeli del seu consiliari, mossén Vicent Cardona, no solament han fonamentat els vint anys de pelegrinatge de l'Argila, sinó que també l'han convertit en referent dels quatre últims equips del Moviment Escolta de València (MEV) i de la Fundació Sant Jordi. Mossén Vicent Cardona ha acompanyat el caminar del MEV, la FEV (Federació d'Escoltisme Valencià) i la Fundació Sant Jordi en les alegries i en les adversitats, i els seus consells han estat claus en els moments difícils, per això li atorgarem el Premi Sant Jordi.

Amb l'ajuda de Vicent i amb Jesucrist com a referent podem afirmar que l'Argila ha viscut plenament els tres pilars de l'escoltisme: educació, país i fe.

L'agrupament escolta Argila, integrat a consciència en la vida de la parròquia Mare de Déu de l'Olivar i de la vila d'Alaquàs, ben prompte manifestà una intensa preocupació per l'educació dels seus animadors, i des dels inicis dos dels seus scouts, Paco Guerrero i Rafa Samsó, esdevingueren formadors de la nostra Escola Lluerna. Ací comença una bona relació de col·laboració. L'escola parroquial, coneguda primer com l'Assumpció i després com Mare de Déu de l'Olivar, esdevingué la seu de nombrosos cursos de formació.

Ja l'any 94, quan l'Argila tan sols tenia deu anys, fou tal el compromís que tenien els seus animadors amb el MEV que molts d'ells donaven vida als diferents equips d'animació i formació del Moviment Escolta de València. Cal destacar la bona tasca realitzada per Laura Guzman en l'equip del MEV, la de Paco Guerrero coordinant l'Equip de Comitès (sempre preocupat per donar a la família el lloc que es mereix en l'escoltisme) i la de tot el Consell de l'Argila, que foren capaços d'acollir l'edició del Festival de la Cançó Escolta, que portà fins a Alaquàs milers d'escoltes de tota la diòcesi valenciana.

Un any més tard l'Argila coordinà la jornada de reflexió anomenada «Diàlegs». Amb la complicitat de l'escola Olivar II i de l'Ajuntament d'Alaquàs, comptarem amb l'actuació, entre altres, del cantant Luis Alfredo.

Des de finals de l'any 1996, una iniciativa que havia nascut al voltant de la parròquia de l'Olivar, i en què participava l'Argila, adquirí caràcter associatiu. Es tractava de les trobades d'Advent anomenades «Tabor». Gràcies a elles, els scouts dels nostres agrupaments ampliaren la seua espiritualitat i el seu compromís de vida.

L'Argila també ha sigut una peça fonamental en l'entramat per la comarcalització de l'escoltisme. Diversos dels seus membres han apostat per una comarca activa i dinàmica, per una Horta Sud viva i en continu creixement.

Com podem comprovar el compromís associatiu de l'Argila ha estat i és molt important, per això en els moments difícils de la història del nostre Moviment sempre hem trobat en els membres de l'Argila el suport i el coratge que ens han permès superar les dificultats i afrontar el futur amb esperança. I entre aquestes actuacions cal destacar la col·laboració dedicada a recolzar, humana i econòmicament, el naixement de la Fundació Sant Jordi, que ha fet possible la compra dels nous locals que actualment gaudeix el nostre moviment.

Fruit d'aquesta iniciativa nasqué el sopar dels Premi Sant Jordi, que anualment reuneixen a Alaquàs els antics i el actuals membres del MEV, i que permet homenatjar persones i institucions destacades per la millora de l'educació de la infància i la joventut.

Finalment, podem dir que, dins dels actes de celebració del seu vinté aniversari, la major aportació que ha fet l'Argila a la FEV ha estat la de ser capaç d'organitzar l'Assemblea de la Federació d'Escoltisme Valencià, que tingué lloc el passat mes d'octubre de 2003 a Alaquàs. Al pati i les dependències del seu Castell renaixentista s'agruparen vora 250 responsables de les tres diòcesis valencianes. Vint anys d'Argila junts van possibilitar que tot Alaquàs s'implicara (les escoles parroquials, la Parròquia i l'Ajuntament) i que tot funcionara a la perfecció. Durant els tres dies de l'encontre, a la diversitat de tallers, debats, visites culturals, celebracions religioses i assemblees, no faltaren la festa amb despertades de coets i dolçaines, animacions diverses i, com a colofó, l'actuació dels Bajoqueta Rock.

Per tot això, durant els seus vint anys d'història l'Argila ha estat un punt de referència i suport de tots aquells que integrem la família escolta del MEV. Bona caça i per molts anys!

5. Cloenda, per Rocío Álvarez

Vint anys fent realitat somnis d'Argila. L'argila, aquest fang amb què Déu modela a cada persona. Durant aquests anys el nostre agrupament ha volgut també modelar els jòvens i xiquets d'Alaquàs perquè foren persones compromeses en la construcció d'un món millor. I pareix que no ha anat tan malament. Actualment, molts d'aquests jòvens són persones implicades en el món de la política, en la creació de nous agrupaments escoltes en altres pobles, en grups d'acollida als immigrants i als més desfavorits... i una llista infinita de compromisos amb la nostra societat. Com va dir Baden Powell (fundador del moviment escolta), «l'escoltisme ens ha de descobrir que la vertadera felicitat consisteix a fer feliços els altres».

Durant aquests 20 anys moltes persones han fet possible aquest ideal. Des dels membres del primer grup motivats pel rector de la parròquia de la Mare de Déu de l'Olivar, mossén Vicent Cardona, passant per un «sense fi» de persones que han lluitat dia a dia perquè es poguera mantindre aquest somni. Cadascú ha posat la seua empremta, però tots amb el mateix objectiu: fer créixer persones i cristians que volen construir una societat més justa i habitable.

I el futur de l'Argila? O, millor dit, de l'escoltisme? Tot i que cada temps ha tingut les seues dificultats per a continuar aquesta labor educativa, crec que actualment hi ha diversos factors que fan tindre una visió crítica dels propers anys. La societat en què vivim ha perdut alguns valors fonamentals com la justícia, el treball pels altres, el compromís... que són la base de l'escoltisme. I encara que la solidaritat és un valor que està «de moda» entre els nostres jóvens, es viu com un valor que queda satisfet amb unes horetes mensuals, amb voluntariats ràpids i puntuals. A més, els xiquets i jóvens es troben seduïts per una immensa oferta d'activitats d'oci (més o menys educatives) amb la qual se'ls fa difícil elegir.

Tots aquests factors fan aventurar que l'escoltisme sofrirà una disminució de xiquets/jóvens, alhora que d'scouters (animadors), ja que aquesta manera d'educar comporta un estil de vida (i no només unes horetes). Aquesta nova situació ja es fa present a molts agrupaments de la nostra comarca, moviment i federació.

Però l'Argila també ha d'analitzar el seu futur immediat. Saber que comptem amb un bon grapat de jóvens, motivats i il·lusionats, i que tenim una presència important en diversos àmbits del poble. Tot això ens fa aventurar que l'Argila serà una alternativa necessària als valors que ens ofereix aquesta societat. Això és el que ens han ensenyat aquests 20 anys de vida del nostre projecte educatiu.

Que puguem continuar jugant, construint, gaudint, creixent... juntament amb nous companys en la nostra ruta per a aconseguir deixar aquest món millor que no l'hem trobat. Bona caça!

